

че този слухъ се потвърди, да развали мостоветѣ, па ако може и релситѣ на желѣзно-пътната линия.

Такъвъ отрядъ на чело съ щабсъ-ротмистръ Чилиева, въ съставъ една сотня казаки и една чета конни доброволци отъ мѣстното население, бѣше испратенъ на 14 Юлий. Сборния пунктъ на този отрядъ бѣше при бивуака на 3-я дружина. Българскитѣ конни доброволци, въоръжени съ пушки отъ разни системи, съ ятагани и патронташи прѣзъ рамо и шапки, на чело съ тѣхното българско трицвѣтно знаме, имаха воинственъ изгледъ. Тѣ съ своето въодушевление, самоотвърженностъ и пълна готовностъ да се жертвуватъ за доброто на отечеството си заразяваха и другитѣ младежи, които на тѣлпи на тѣлпи се явяваха и моляха да ги приематъ въ летучия отрядъ. Освѣнъ горнята чета, въ Ст. Загора бѣха организирани още нѣколко конни и пѣши чети. Коннитѣ имаха за цѣль да противудѣйствуватъ въ околнитѣ села на черкезитѣ и башибозукитѣ и да запазватъ българското население, а пѣшитѣ — за запазване реда и тишината въ града и за изпълнение на вътрѣшната служба. Охотници за тѣзи чети имаше твърдѣ много, но орѣжие нѣмаше.

Всичкитѣ новоорганизирани чети обязательно се привеждаха на бивуака на българското опълчение. Тукъ, при Стара-Загора, се организира българската конница, състояща отъ една сотня. За кадръ на тая сотня послужиха коннитѣ опълченци: младшия унт. офицеръ волноопредѣляющій се Юрьевъ, вахмистръ Полевановъ, взводенъ командиръ Пустовойтовъ, русси, Георги Николаевъ, Михаилъ Краевски, В. Велевъ, Юнкеръ Дуковъ, Мито Анковъ, Ив. Цвѣтковъ, Коста Бошняковъ, Ив. Бошняковъ и Григоръ Найденовъ, послѣднитѣ петъ човѣка отъ Вратца. Тѣ още въ Плосецъ бѣха постѣпнили въ опълчението за въ коннитѣ сотни, но едва въ Зимничъ бѣха се снабдили съ коне. До сега тѣ стояха при генералъ Столѣтова, като ординарци. За командиръ на сотнята бѣше назначенъ ротмистръ Невѣровъ.

Горнитѣ извѣстия, вѣроятно, не бѣха тайна за турското въ града население; — не можеше да има съмнѣние, че то бѣше въ сношение съ избѣгалитѣ отъ града нѣколко фанатици турци — бейове, които сега върлуваха въ околнитѣ села, и за туй и то, турското въ града население, бѣ вирнало глава